Ч. 198. Субота 14 (1) вересня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Евхаристийний конґрес у Відни. — Соймова реформа виборча. — Ческо-німецка угода. — Турецко-італіяньска війна. — З балканьского півострова.

В середу по полудни о 4 год. відбуло ся у Відни торжественне отворене XXIII. міжнародного евхаристийного конґресу величавими зборами в Ротунді (в повиставовім будинку) Пратері. В зборах взяло участь около 17.000 участників. Від північної сторони побудовано велику трибуну для бесідників, по правій стороні уставлено погруде папи, на лівій цісаря. Перед трибуною поставлено президиальний стіл, а перед столом почесні місця для най висших достойників. Тут заняло місце 9 кардиналів, члени цісарского дому з заступником цісаря архикнязем Петром Фердинандом, дальше міністри, архиепископи і епископи всїх 350. Ротунду виповнила по береги публика.

Порядок був взірцевий. О год. 4 вступив на трибуну епископ з Бельґії Гайлен, предсїдатель постійного комітету Евхаристийних конґресів і короткою промовою отворив конґрес. Епископ Гайлен висказав пересьвідчене, що сей конґрес перевисшить успіхами і величавостию всї дотеперішні. Належить ся за се подяка в першім ряді Богови, а відтак цісареви за обняте покрова, що ще більше причинило ся до звеличаня конґресу, чим монарх зєднав собі новий титул до пошани у всіх католиків сьвіта (оплески), а вкінци Папі Піеви X., котрого сьміло можна назвати папою Евхаристийних конґресів.

Серед невмовкаючих оплесків забрав голос кардинал леґат Россум, котрий заявив, що Пана жалує, що не може брати участи в конґресі, але є присутний душею. Згадав відтак про многі сьвітлі спомини звязані з Віднем, зазначив значінє Найсьв. Тайни Евхаристиї, після чого згадав про оборону Відня перед Турками. Закінчив словами: Єсли хочемо стати сильним народом і сильною державою, то мусить процвитати релігія, а ціле наше прилюдне і приватне житє повинно бути переняте релігійностию. Промову кардинала перервано часто оплесками.

Віденьский архиепископ др. Наґль повитав архікн. Петра Фердинанда, як заступника цісаря і подякував всім, котрі старали ся о приладженє конґреса. Конґрес не має політичного характеру а є лише релігійним торжеством.

Міністер просьвіти Гуссарек повитав конґрес іменем правительства, при чім підніс значінє покрова цісаря над конґресом. Конґрес радить на історичній землі для розвою християньства; бесідник згадав також про відсїч Відня від Турків 1683 р.

Відтак виголосили привітні промови кн. Альойз Ліхтенштайн, котрий полемізував з ліберальною пресою, бурмістр Наймаєр, іменем заграничних участників бельґійский міністер Геллепутте, проф. віденьского університету Свобода і маршалок Країни Шустершіц.

Польска партия поступова ухвалила резолюцию, в котрій каже, що приймаючи з конечности засаду задержаня системи курияльної, домагає ся бодай в міскій курії рівного, загального і безпосередного голосованя; заявляє ся против дво- або більше мандатових округів, против всякої плюральности, против зависимости рефоми виборчої від реформи закона громадского а передовсім против петрифікациї, котра може дальший поступ демократизациї краю віддати на жертву самоволї або упору одної суспільної кляси. Партия звертає ся до репрезентантів народу руского з предствленєм і завізванєм, щоби не утрудняли довершеня можливої нині реформи виборчої, котра служачи інтересам людовим і демократиї вже тим самим повинна бути пожаданою для народу руского, тим більше, коли якраз той нарід у величезнім збільшеню числа своїх представителів в Соймі найзначнійші з тої реформи відносять користи. Згадана партия есть тої гадки, що нема ніякої оправданої причини для котрої би скількість процентова руских

---

2)

ДАРУНОК ІНДА.

Оповіданє Ф. Оберґа.

(Дальше).

Чим більше я над тою справою роздумував, тим більше приходив я до переконаня, що то якесь дивне поведенє Йоргія було лиш сонним привидом; внаслідок того ціла тота подія стратила всяке значінє і я ві небавком зовсім забув.

Минуло богато часу, аж я ві собі знов пригадав.

Я вернув був до Европи. В Швайцариї відбув я довшу курацию а потім поїхав на якийсь час до Вісбадену. Велике міжнародне житє купелеве в сім місті трохи мене розрушало а що я досить борзо знайшов там всілякі симпатичні зносини, то знайшов ся майже вже в такім положеню, що зачинав вже по трохи забувати на Індию і привикати назад до европейских відносин.

Одного вечера сидів я з кількома знакомими в реставрациї курацийного дому. Розмова вела ся оживлена, але по якімсь часї зійшла на предмет, який мене менше інтересував. Отже стало ся так, що я мимо волї і роздумуючи над власними справами, водив очима по реставрациї. Очи мої спинили ся, коли я недалеко напроти себе побачив якогось молодого мужчину, котрого я десь колись пізнав. Я ще роздумував над тим, хто би то був той молодий мужчина і де я єго видів, коли нараз взяв мене якийсь дивний страх: Той по тамтім боці не був взагалі моїм знакомим, бо того молодого чоловіка, котрого я мав на думці, пізнав я преці — разом з кількома иншими панами — лише що нині вечером і він сидів тут зі мною при тім самім столї; він був свояком одного з тих панів, з котрими я бувало дуже часто сходив ся а мені представили єго яко поручника Ехтріца.

В тихім здивованю глянув я тепер на молодого офіцира, що сидів коло мене, а поза котрим з заду сидів той незнакомий а відтак придивляв ся знову тому другому молодшому мужчині, що сидів там сам при винї і мене брав що раз більший страх, бо оба тоті молоді люде таки були черта в черту подібні до себе, що від того таки направду лячно ставало.

Моє роздразнене ставало щераз більше, підчас коли мої очи порівнуючі споглядали то на одного то на другого. Оба були так само елеґантно убрані по цивільному, оба мали одну і ту саму поставу, оба були взагалі що до найменшої дрібнички так дуже до себе подібні, як того не можна ніколи собі подумати о двох братях хиба лиш по правді о чоловіці і єго образі в зеркалі. Тут і там була однакова расова голова з молодим, майже що з хлопячим лицем, котрому смаглява краска тіла надавала так богато принади, тут і там на чолї ясна, не опалена від сонця смуга, котра так хорошо відбивала ся від чорного волося, так само хорошо викроєний ніс з коротенько під ним підстриженими вусами. Лиш той офіцир при нашім столї якраз тепер сьміяв ся з якогось дотепу, підчас коли тамтой незнакомий по другім боці з неповоружним лицем споглядав перед себе а в очах єго пробивав ся якийсь дивний вираз глубокої поважної задуми. Єго брутні пальці спочивали при споді чарки і в безмисленій забавці сували нею то сюди то туди. Вино хитало ся з легка в чарці а сьвітло, що відбивало ся від него бігало по білім дамотовім обрусі на столї.

Я мав то враженє, що ніхто при нашім столї не видів того що я, а то було для мене щось вдоволяючого, хоч я не міг би був сказати, длячого. Якесь невиразне чувство, о котрім я собі в тій хвили не міг здати ніякої справи, здержувало мене звернути увагу моїх сусідів на сю дивну пригоду. Я сам, коли то діяло ся, стратив зовсім чутє для часу і не знаю, чи я тим порівнуванем обох молодих людий з собою займав ся кілька минут чи пів години.

Нараз підчас того, коли я так приглядав ся, мною аж кинуло. Я вчув як щось з тиха забренїло а коли я глянув в ту сторону, де сидів незнакомий, побачив я, що він свою чарку з вином перевернув і розбив. Червоне вино поплило яркими струями по столї і капало бо-

мандатів соймових мала бути більша від пропорционального числа мандатів до Ради державної — а в виду инших дуже значних користий з реформи соймова репрезентация народу руского не повинна о квестию 2 або 3 мандатів розбивати поважне діло розвитку ідеї поступу і демократиї. — То суть головні точки ухвали польскої партиї поступової в справ соймової реформи виборчої.

Орґан німецкого народного союза приносить звістку, що кабінет ґр. Штірґка треба уважати лише переходовим. Корона бажає собі, — сказано там дальше — щоби ще за сего кабінету прийшло до заключеня ческо-німецкої угоди. Що до ческо німецких переговорів, то вже в рішаючих кругах не мають сеї оптимістичної надії, аби они скінчили ся ще сего місяця або з початком слідуючого. Тепер вже не сподівають ся, аби доведено до кінця переговори скорше як у грудни. З уваги на те в правительственних кругах заповідають, що скликане ческого сойму може наступити найскорше аж в грудни.

З Константинополя доносять: Мирові переговори ведуть ся дальше. Порта обстає при тім, щоби услівя мира увзглядняли народну честь.

Турецкий командант з Розлюки доносить, що недалеко тої місцевости явили ся Болгари в більших громадах з муницнєю і почали стріляти на турецкі позициї; в тій стрілянині брала участь також і болгарска артилерия. Стріляно до домів бльокових, котрі однак уміли оборонити ся.

З Софії доносять, що в тамошних дипльоматичних кругах не думають, щоби небезпечність війни була велика. Сазонов на всякий случай хоче удержати мир а Анґлія бажає також мира.

Новинки.

Львів, 13 вересня 1912.

— Виїзд Архікн. Кароля Франц Йосифа з Галичини. Вчера по полудни о год. пів до 5. Архікн. Кароль Франц Йосиф і Архікняг. Зіта переїзджаючи з Коломиї на постійний побут до Відня, задержали ся на двірци зелізничім у Львові. На пращане архікняжої пари прибули на дворець Є. Експ. п. Намістник з женою, Експ. Маршалок краєвий ґр. Ґолуховский, комендант корпуса ґен. Кольошварі, президент міста Найман, директор зелізниць державних Рибіцкий і директор поліциї Райнлендер. Архікняжа пара висівши з ваґона, розмавляла з присутними довший час а відтак попращавшись, поїхали до Відня.

— Краєва Рада шкільна іменувала заступника учит. в ґімн. в Бродах Ол. Браца, дійсним учит. в ґімн. в Теребовли; іменувала заступниками учит. в середних школах: М. Горецкого в Сокали, Ів. Мар. Тороньского в руск. ґімн. в Станиславові, К. Костиновича в VIII. ґімн. у Львові, С. Войцеховского і І. Смаґалу в Бродах, о. І. Твардовского в Городку ягайл., о. Ст. Біліньского, М. Ретінґера і І. Голяньского в Жовкві, о. др. Ф. Битимского в ґімн. Франц Йосифа у Львові, Е. Борковского в реальн. шк. в Раві рускій; перенесла заступників учит. в середних школах: Ос. Ґорчиньского з руск. ґімн. в Коломиї до Бучача, Ів. Федюка з II. польск. ґімн. в Станиславові до руск. ґімн. в Коломиї, Ю. Гольцмілера з руск. до I. польск. ґімн. в Станиславові, М. Ґжибіньского з I. польск. до руск. ґімн. в Станиславові, Вас. Процева з руск. ґімн. в Станиславові до Бродів.

— Розвязанє ради громадскої в Галичи. Намістництво розвязало сими днями міску раду в Галичи і назначило завідуючим комісарем концепіста із станиславівского староства дра Баньковского. До помочи додано єму прибічну раду, в якій засідає між иншими нотар п. Гузар. Причин розвязаня ради треба, кажуть, шукати в русофільскій пропаґанді, яка в Галичині завдяки рублям ізза кордону прибрала великі розміри.

— Підготовляючий курс для сільских хлопців і дівчат відбуде ся сего року шкільного в селі Черневі рогатиньского повіта. На курсі тім заснованім від 3 літ і удержуванім проф. Гарасевичем, підготовляють ся пильні і талановаті селяньскі діти, котрі покінчили найменше 4 роки сільскої школи — до вступного іспиту до українських ґімназий, шкіл виділових, промислових та до инших фахових шкіл. Наука зачинає ся 20 вересня і триває до кінця червня — до часу вступних іспитів. Діти з подальших сіл дістають мешканє і харч (станцію) у місцевих селян за ціну около 10 К місячно; станциї остають під наглядом. За науку платять хлопці по 2 К місячно, дівчата по 1 К. Бідні від оплат увільнені. Вписове на курс виносить 3 К. Зголошеня пасилати під адресою: Курс підготовляючий в Черневі п. Букачівці на руки о. пароха І. Гарасевича.

— Конкурс. Українське Педаґоґічне Товариство у Львові розписує конкурс на одноразову підмогу в квоті 120 К з фундациї ім. Романа Алексієвича для учителів і учительок шкіл народних рускої народности. Першеньство до одержаня мають: а) зовсім убогі сироти по учителях шкіл народних, котрі поводять ся взірцево і роблять в науках відзначаючі поступи; б) зовсім убогі вдови по учителях шкіл народних, котрі свої діти до шкіл посилають; в) убогі учителі шкіл народних, котрі також свої діти до шкіл посилають. Подання належить вносити до Українського Педаґоґічного Товариства, ул. Мохнацкого ч. 12 найдальше до 20 падолиста 1912 разом з алеґатами під а) б) в). „Українське Педаґоґічне Товариство" у Львові. За Виділ: О. Тит. ВОЙНАРОВСКИЙ, голова, Константина МАЛИЦКА, секретарка.

— Про страшний злочин доносять з Переворска. У властителя більшої посілости Адама Ластавецкого в Липнику служив від 1905 р. російский підданий, якийсь Іван Сазонов, котрий так умів позискати собі свого службодателя, що той зробив з него економа. Сазонов від довшого часу удержував любовні зносини з якоюсь дівчиною в селі, а коли его жінка за то сварила, він її дня 10 с. м. побив. Жінка пішла до Ластавецкого пожалувати ся, а той загрозив економови, що его відправить. Тогож дня вечером добув ся Сазонов до мешканя Ластавецкого і стріливши три рази до него убив его на місци, відтак застрілив свою неправесну дитину, зранив смертельно свою любовницю, а по тім всім сам ставив ся до суду. Ластавецкий полишив молоду жінку, з котрою подружив ся ледви що в грудни минулого року.

— Студінь, сніги, зливи і повінь. Щось попсувало ся в природі. Мабуть ті, що їздили до бігунів, звихнули вісь землі і від того часу настали якісь дивні зміни: з літа робить ся осінь, з осени зима, але зима здаєсь позістане

ками зі стола на землю. Тоненькими як нитки струями збігало червоне вино по білім полотні в долину.

І нараз тото спливаюче вино нагадало мені кров, як то я єї видів нераз на побоєвищи спливаючу по тілі і сорочці умираючих.

— Господи! Простіть! Таж то вже за пять мінут перша година!

То був голос поручника Ехтріца, що звернув мою увагу знов на наш стіл. Поручник встав і попращав ся з великим поспіхом. Він приїхав був сюди з Кельна лиш на один день і мусів безусловно зайти до поїзду, котрим мав назад вертати.

Коли він вийшов, впало мені на гадку подивити ся знов за тим другим.

І его вже не було, бо его стіл був вже порожний і був накритий знов чистим без плям обрусом. Здає ся, що в тім часі, коли відхід поручника Ехтріца відвернув мою увагу, мусів той незнакомий вийти а ревний в службі кельнер застелив, видко, зараз стіл сьвіжим обрусом.

Аж коли котрийсь із наших столовян мене закликав, я прийшов до тої сьвідомости, що задуманий дивив ся зараз через кілька мінут стовпом на той порожний білий стіл, при котрім сидів той якийсь дивний другий і по котрого білім дамастовім обрусі спливало червоне вино.

В чотири дні по тій події взяв я в читальни курацийного дому до рук німецку ґазету „Kölnische Zeitung". Случайно перечитував я місцеві новинки, коли мені нараз рука з ґазетою задрожала. Там коротко, звичайним ґазетним способом було написано, що послідної ночи застрілив ся поручник Ехтріц. Було подане імя а також і полк, отже всяка похибка була виключена — був то той сам молодий чоловік, которого я ще так веселого і повного житя видів тут у Вісбадені. Здогадували ся, що причиною того самоубийства стали ся гонорові довги. До тої новинки було ще додано, що куля, яка поцілила серце, рівночасно з серцем застановила очевидно і кишеневий годинник застріленого. При трупі найдено годинник, котрого вказівка показувала першу годину за пять мінут, отже здає ся, що в тім часі той офіцир відобрав собі житє.

За пять мінут перша!

В одній хвили станула мені перед очима ціла тота подія в реставрациї. То була як раз за 5 мінут перша година, коли то червоне вино текло по білім обрусі на столі і нагадувало мені смерть, віщувало що хтось умре.

На пять мінут перед першою той якийсь незнакомий, що був так аж непонятно подібний до того молодого офіцира розбив свою чарку а в три доби опісля —

Аж мороз пішов мені по тілі. Але відтак я встав і вийшов з читальні на сонце. Я вже не хотів о тім думати. Щось такого може случайно діяти ся і лиш дураки завертають собі голову такими річами. Я ходив по парку і придивляв ся пишним водограям і прекрасним цьвітам та пишній мураві, не міг досить надивити ся на той красний ряд стовпів в портику курацийного дому — коротко сказавши, я робив все, що лиш робить ся, коли чоловік хоче думати о иньших річах в сьвіті, але набрав того досьвіду, що то як раз єсть спосіб, яким можна надати упертости тим гадкам, котрих чоловік хоче позбути ся.

Але остаточно, коли я небавком опісля виїхав з Вісбадену то й небавком забув зовсім під новими вражінями на ту подію.

Через кілька неділь їздив я по Цілеччині, аж остаточно опинив ся в Анґлії. Шкотия то моя вітчина, але заким я туди поїхав, то всілякі зобовязаня задержали ще мене в Льондоні. Була то немала радість застати знову старих приятелів і товаришів давнійшого полку і вечер за вечером мав я правильно умовлені сходини так, що перші чотирнайцять днів мого побуту в Льондоні минули так борзо як би одна хвиля. Одного вечера запросив я кількох приятелів до себе до готелю а час перед вечерою, яка була назначена на осьму годину, перебули ми у великій галі готелю. Під ту пору, а то було так межи семою а осьмою годиною, було можна в тій галі найліпше забавити ся. Одні подорожні приходили, другі відходили; одна часть готелевих гостий їхала до опери або на якийсь концерт чи на яке там вечірне представлене а значна часть людий, — от як в сім случаю і ми — не маючи що робити лишала ся в гали. Ми всі були у веселім настрою.

Велика галя представляла гарний образ, все було просторе а люди тут губили ся як би де в якій соборній церкві. З правого боку виходила тота галя до зимового города готелю. Буйну зелень там і многі розкішні пальми та листисті ростини осьвічало з гори якесь придушене сьвітло. Перед нами о кілька ступенів низше виднів ся ясно осьвітлений присінок готелю. На якійсь бічній трибуні недалеко від зимового города грала орхестра на взірцево здержаливий але все-таки проникаючий спосіб якусь думку. (Дальше буде).

зимою. Сегорічне літо більше вже подобало на теплу осінь а тепер настала вже студінь як би в пізній осени. З декотрих сторін доносять навіть, що вже й сніги упали. Так сими днями падав сніг в Татрах а ві второк впав в Горішній Австрії в Гмунден і коло Ішля. У нас також значно постудевіло а від кількох днів зливи в цілім краю викликали повінь і поробили великі шкоди. В горах збіжа ще не зібрані а зливи привалили їх так до землі, що ледви чи ще дасть ся що уратувати.

Від повени потерпіли здаєсь найбільше шкоди. По зливах дня 3, 4 і 5 с. м. вода в Сереті, Мігодрі і Косованці коло Жадової дуже прибула і тут наробила найбільше шкоди. Всї доокружні місцевости опинили ся під водою. Перелякане населене очікувало помочи, вилазивши на дахи хат. Поміч наспіла з боку посадника Жадової Івана Ґояна. Завізвано враз і жандармерию. Крім сего прибув з Черновець відділ піонїрів під проводом своїх офіцирів і до пізної ночи не спинював ся в ратівкової акциї. В четвер очікувано катастрофи в Чернівцях, бо з Вижниці доходили вісти про грізний вилив Черемоша і поменших гірских потоків. Рівночасно піднимала ся вода і в Пруті, задля чого заряджено опорожнене загрожених филями домів на Калічанці, помимо опору мешканців. Через ніч долина Прута в околиці Черновець замінила ся в одно непроглядне озеро. До ратованя низше положених частий міста покликано пожарну сторожу. Розбурхані филі сильно ушкодили купелеве заведене на Пруті. Між Кутами а Вижницею вода зірвала міст, який відбудовано по торічній повени коштом 400.000 кор. Міст на Пруті коло Глиниці вода по части також знищила. Рух на зелїзничім шляху Гадікфальва Бродіна перерва но в наслідок зірваня мосту. Шкід, яких наробила повінь в цілім краю, доси не обчислено; з самих Чернівцях доходять они до суми 52.550 корон після обчислень комісиї маґістрату. Жертвою розшалілих елементів природи упало не тільки майно, але й житє людске. В Старій Жучці втопив ся в фалях Прута селянин Дми ро Козак а в Лужанах селянин Кочарлюк. Тепер небезпека вже минула.

Та й з Німеччини надходять вісти о великих повенях. З Карльсруге і Гайдельберґа надходять вісти о великих повенях. В Гайдельберзї вода забрала купелеве заведене „Herrenmühle“, одно судно, що везло сіль на ріці Некарі, вода викинула на беріг а один комин фабричний підмулений водою завалив ся. Ріки Штайбах, Шварцбах і Ельзенц прибули так нагло, що люди мусїли чим скорше втікати на висші поверхи або на стріхи. Всюди наробила повінь величезної шкоди.

Господарство, промисл і торговля

— **Господарске віче в Володимирцях.** Заходами Філїї Тов. „Сільского Господаря“ в Яківцях і при участи Філїї „Просьвіти“ в Журавні уладжено господарске віче в Володимирцях дня 18 серпня 1912 р. О 3 год. попол. отворив віче місцевий парох о. Й. Логиньский гарною бесїдою, а голова Філїї „С. Г.“ о. Ів. Чорнобривий пояснив цїль тих зборів та запропонував до президиї декана о. рад. Тому Березовского та п. М. Данилишина і С Лаврися, на секретарів були покликані п. Матвій Кунда і Василь Кулик. На вічу були присутні делеґати Головної Ради Тов. „С. Г.“ зі Львова п. Семен Маґаляс, референт справ пчільництва проф. Лев Гаваньский зі Станиславова і делеґати Філїї „Просьвіти“ п. М. Данилишин і М. Кунда. Участників було кілька сот, они з одушевленем вислухали реферат п. Маґаляса про рільне господарство і п. М. Данилишиного про значіне просьвіти для господарства і промислу, відтак наступив виклад п. проф. Гаваньского, який найбільше зацікавив не лише пасічників, але також всїх присутних. При кінци зборів приїхав посол о. Остап Нижанковский. Тоді перенесено збори з дому читальні на майдан, і тут о. посол Н. виголосив широкий реферат про господарскі спілки в чужих краях і в нас та про їх відношене і вплив на політику. Пізним вже вечером по 7 год. скінчилось віче, по якім одні пішли на пращане до о. Й. Логиньского а другі до Мельнича на представлене „Невольника“, якого дуже гарно відіграв аматорский кружок тов. „Січ“ з Підмихайловець.

Комунїкат Краєвого Союза для збуту худоби.

— **Цїна худоби і безрог у Львові.** (Комунїкат Краєв. Союза для збуту худоби з торгу, у Львові дня 9 вересня 1912).

На торг пригнано:

Волів	45	штук
Бугаїв	13	„
Коров	258	„
Ялівника	195	„
Телят	215	„
Овець (кіз)	—	„
Безрог гал. 74 угор. 60	134	„
Разом	853	штук

Плачено за метричний сотнар живої ваги т. є. за 100 клґр.

	від		до	
За опасові воли	—	кор.	—	кор.
„ худі воли	90	„	112	„
„ бугаї	80	„	102	„
„ корови на заріз	70	„	96	„
„ ялівник	76	„	100	„
„ телята	104	„	126	„
„ безроги	120	„	133	„

— **Цїна безрог у Відни.** (Комунїкат Краєв. Союза для збуту худоби з торгу дня 10-го вересня с. р.)

Загальний згін виносив 19.420 штук.

Цїни: Безроги галицкі, молоді, легкі, Пріма: 136 до 140 К, безроги галицкі тяжкі і товсті 140 до 144 К, безроги гал. старі і вибраковані 96 до 120 К.

Тенденция: Згін сего торгу був о 917 штук більший від попереднього. Цїни не змінені „пріма“ пішли о 4 сот. в гору, на вибраковані ні.

Спілки приналежні до Краєвого Союза для збуту худоби у Львові доставили 294 штук на 712 штук, проданих через Хлїборобску Аґенцию для продажи худоби.

Телеграми.

Відень 13 вересня. Підчас вчерашних пленарних зборів в Ротунді, підчас викладу о. Андлява зроблено одушевлену овацию на честь роду Габсбургів. Прелеґент підніс заслуги Габсбургів около Пресьв. Тайни Евхаристиї а тоді всї встали і підняли оклик в честь цісарского дому. Прелеґент закінчив словами: Eucharistia Austriae vita. — Нині в городі палати кн. Шварценберґа відбуло ся велике причастиє для дітий. Взяло в нїм участь около 6000 шкільної молодіжи.

Константинополь 13 вересня. Півурядова нота доносить, що відносини межи Портою а болгарским кабінетом суть оживлені довірєм.

Константинополь 13 вересня. Мінїстер справ заграничних заперечує вість, що вступні переговори мирові мають бути підписані в дни сьвята байраму. До того долучено інформацию, що хід переговорів дає основу припускати, що вислїд їх буде успішний.

Петербург 13 вересня. Указ царский розвязує думу і заряджує нові вибори, котрі розпічнуть ся дня 23 вересня ст. ст. Нова дума буде скликана на 28 падолиста с. р.

Таґенрог 13 вересня. В місцевости Алексієво Орлово виконано динамітовий замах на одного з властителів копалень. Часть дому розірвало; властитель і єго донька ранені.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені **грубим** друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·35, **2·05** §), **2·45** 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2·16**, **2·27**, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·25**, 3·05*), 6·28 †), 7·58▪), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ▪) до Ходорова кождого попереднього дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.
До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).
До Яворова: 8·40, 5·45.
До Підгаєць: 5·55, 4·53.
До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2·29** *), **2·42**, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.
До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2·22**, 5·45, 7·25, **8·50**, 10·05, 1·10*), **1·30** **2·00**§), 5·40, 7·25†), **8·25**, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1·50**§), **2·15**, 5·30 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12·05**, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1·55**, 5·52, **6·26**, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділі і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30
Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57
З Яворова: 8·12, 4·20
З Підгаєць: 11·10, 10·20
Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочись: 7·01, 11·11, **1·36***), **2·00**, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.
Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада.